

„Edinost“

Izhaja dvakrat na dan, razen nedelj in praznikov, zjutraj in zvečer ob 7. uri. O ponedeljkih in po praznikih izhaja ob 9. uri zjutraj.

Naročnina znaša:

Obe izdaji na leto gl. 21.—
Za samo večerno izdajo 12.—
Za pol leta, četrt leta in na mesec razmerno.

Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč. večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske zjutranje številke po 2 nvč. Izven Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdanje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 870.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglasi

se računajo po vrstah v petiti. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravništvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravništvo, odpravnništvo in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadst.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lastnik konsorcij lista „Edinosti“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu.

Brzjavna in telefonična poročila.

(Novejše vesti.)

Dunaj 2. Prihodnjo nedeljo bodo imeli zupniki nemških opozicijskih strank svoj shod. Shod bo strogo tajen; sklenili so baje celo, da ne priobčijo prav nikakega sporočila o tem shodu.

Lviv 2. Novoorganizovani odbor gališke hranilnice je izvolil državnozborskega poslanca dvornega svetovaleca dr. Pientaka svojim predsednikom in je sklenil, nasvetovati deželnemu maršalu, naj se ravnateljstvo hranilnice poveri vitezu pl. Nikorovicu, ki je sedaj voditelj podružnice hipotečne banke v Tarnopolu.

Petrograd 2. Ker so tudi med slušatelji v rudniškem zavodu vnovič nastali nemiri, ki so onemogočili redno poučevanje, so bili vsi slušatelji izbrisani iz matrik. Oblasti zavoda so dobile instrukcij za novosprejemanje dijakov.

Bukarešta 2. Uradni list objavlja zakon, s katerim se potrja železniška, poštna, in brzjavna konvencija z nemškim cesarstvom, ki je bila sklenjena v Berlinu, dne 1. marca t. l.

Carigrad 3. Polkovnika Tefrika so zaprli, ko se je povrnil z Cetinja, izročivši tam knezu Nikolaju ladijo, ki mu jo je poklonil sultan. V njegovem stanovanju je bila hišna preiskava.

Pariz 2. »Figaro« nadaljuje z objavljanjem zapisnika o preiskavi kazenskega oddelka na kassacijskem sodišču o aferi Dreyfus.

Carigrad 2. Poročajo, da je v neki vasi ob železnici v Drinopolje včeraj došlo do spopada mej turškimi in bolgarskimi obmejnimi oddelki vojaškimi.

London 3. »Times« poročajo iz Pekinga: Med nemškim poslaništvom in Tsung-li-Yamenom obstoje še vedno prijateljski odnosi, vzlic temu,

da je oborožen oddelek nemških vojakov na potu v kitajsko območje z namenom, da zasede Ičuan. Ne ve se še, da-li so vojaki že došli tja ali še ne. Od kitajske strani se sliši, da se Kitajci ne upirajo nemškimi vojakom.

Peking 3. Iz Ičuanu se ni došlo nikakih poročil, ker s tem krajem ni brzjavne zveze. Nemški križar »Gefion« se je ustavil pri Antungveji, kjer se nahaja močno ladijevje. Kitajska vlada je odposlala vojakov v bližino Kiaočau-a, da varujejo inozemce.

Washington 1. Državni dolg se je minoli mesec znižal za 8,398.828 dolarjev. Gotovina uprave državnega zaklada znaša 919,562.087 dolarjev. V dohodke države je všteti tudi 11,705.534 dolarjev, kateri znesek odpade na račun centralne Pacifik-železnice.

Dobra beseda ni našla dobrega mesta!

Lepa beseda lepo mesto najde — tako pravi znani slovenski pregovor.

Ne vsikdar. Je tudi slučajev, ko dobra beseda ni našla dobrega mesta. Še več: da doseže nasprotno od onega, kar je hotela doseči.

Ne da bi je ne bili čuli. Čuli so jo, razum jo je vsprejel — ali do sreča ni našla svoje poti. A tudi pamet jo je poslušala le v ta namen, da jej je mogla podtakniti, česar ni bilo v njej, in jo pamet, tako pretvorjeno, zopet vrniti svet. Taka spekulacija ni slaba. Oni, ki niso čuli naše besede, kakoršnja je bila v resnici, pač pa so čuli podtaknjeni namen, morajo seveda misliti in verjeti, da naša beseda ni bila dobra.

Dan na dan, od ranega jutra do večera posedati, da človeku vtrpnejo prsti in vse to za bori forint na dan! Mar je to življenje?...

Vstal je in pristopil k oknu...

Droben, gost dež je naletaval zunaj... Stoklo na oknih je bilo prepreženo s tanko roso, ki se je zbirala v drobnih kapljicah, polzečih počasi po steklu navzdol, puščajočih za seboj krive, ozke črte in zgublajočih se naposled v malem žlebu pri oknih... Mladi mož je naslonil težko glavo na mrzlo steklo in gledal na ulico. Lice pa mu je bilo mirno, nepremično, temno in propadlo od žalosti in skrbi...

«Nič več ne more iti tako dalje... več», je govoril. «Mar naj poginem sam, ali pa naj gledam, kako mi bodo umirali otroci gladi? Ne! Predrugačiti se mora tako ali tako! Sem-li zaslužil tega?... Z čim?... Saj delam ko živina, da jim morem preskrbeti kruha in obleke... Sam pa naj poginem!...»

Nervozno je jel stopati po sobi in po glavi so se mu podile temne misli...

Pred dušo mu je stopalo njegovo življenje, pusto... turobno... mračno... neznosno je bilo to življenje!

Očeta svojega ni poznal nikdar, skrbela je zanj mati in se trudila dan in noč, da je mogel obiskovati šolo... Učil se je pridno, in mati je zrla s ponosom na svojo nado. A umrla je prekmalu in ostal je sam! Kam sedaj? Zgubljen študent — v pisarno! Iz jedne do druge, tako je preživel svojo

Taka se je dogodila nam z članki, ki smo jih bili priobčili pod naslovom »Neskladnosti naših socijalnih demokratov«. Kdor je čital te članke, a ni imel namena že a priori, da jim kaj podtakne, mora pripoznati, da so bili pisani mirno, stvarno in z onim spoštovanjem, ki smo je dolžni tudi političnemu nasprotniku; priznati mora, da dalekosežneje koncilijanee si sploh ni možno misliti do političkega nasprotnika sploh, kaj se le do nasprotnika, kakoršnji so nam naši slovenski socijalni demokratje.

Pa še nekaj nam mora pripoznati, vsakdo, ako ne stoji na tesnem in ozkem stališču, da na političkem nasprotniku sploh ni smeti videti ničesar dobrega, da na njem ni smeti priznavati niti onega, kar nam ugaja, ampak da treba odklanjati vse, brez obotavljanja in brez izbiranja; priznati nam mora, da smo pisali objektivno in da nismo jednostavno zametali vsega, kar trde socijalni demokratje, a smo le izticali in tudi dokazali neskladnosti, ki faktično zevajo med posamičnimi trditvami socijalno demokratiških govornikov. Tacih neoglasnosti je bilo vse polno. Toda v opozarjanju našem na te neskladnosti je ni bilo ni jedne besede, ki bi zvenela žaljivo in ki bi hotela uničevati mesto pridobivati.

A kakov nam je bil odgovor v »Rdečem praporju« na lojalno postopanje naše?! Skrajno nekoncilijanten; ta odgovor, ki more izhajati le iz tistega doktrinarizma in tiste tesnosrčnosti, ki ima uzakonjeno le-to pravilo: na drugače mislečem človeku ne smeš videti ni jednega dobrega lasu! Tako odgovarjajo ljudje, ki stopajo v diskuzijo z jedinim namenom, da sekuri boj, a ne z namenom — katerega smo imeli mi pred oči — da bi se bistrili nazori; tako odgovarjajo ljudje, ki

mladost... Potem pa se je oženil. Tobačna delavka je bila žena njegova, a pridna...

Nekaj časa sta živela dobro... Potem pa so prišli otroci. Najprvo Francek, za njim kar dva: Tonček in Minka... naposled še Ivan... Kako so živeli tedaj! Za umreti je bilo preveč, za živeti premalo. Naposled je zbolela še žena in čez par mesecev jo je pobrala jetika...

Sedaj pa je sam, z četirico nedoraslih otrok in jednim forintom na dan!

In tako naj živi in skrbi za otroke!...

Zopet je postal pri oknu in gledal na ulice, kjer je naletaval gost, droben dež...

«Ne more iti tako dalje... več! Umreti... Pustiti vse... Kaj naj počno otroci?... Usmilijo se jih morda dobri ljudje... Dobri ljudje... ha... ha...»

Sel je za mizo in jel pisati... Medtem je stopil v sobo šef, mal, siv starec in vprašal mladega moža »da-li je že dovršen akt v stvari, radi ločitve zakona gospoda N. N.«

«Kmalu bode gotov», je odgovoril pisar in začel pisati... V sobi je bilo mračno... on pa je pisal neutrudno... Ob šestih je bil dovršen akt »radi ločitve zakona«, in pisar je odšel domov... Drugi dan pa je bilo prazno mesto pred njegovo mizo... Ustrelil se je!

Doktor Z... je kupil lep venece s trakovi svojemu »večetnemu, marljivemu pisarju«... Za krsto pa so stopali trije lačni, prezebljeni otročiči, četrti pa je jokal doma v žibelki pri stari materi...

PODLISTEK.

Življenje?

Podlesnikov.

Sedel je za pisalno mizo in si z rokami podpiral težko glavo... Pred njim je ležalo par nerazrešenih aktov, katere bi moral do večera dovršiti, a njemu se ni ljubilo delati...

Zunaj je deževalo že drugi dan neprenehoma in nebo jo bilo zastrto z umazano sivimi meglami, ki so se vlačile leno po blatnih ulicah...

Taki pusti, deževni dnevi leže duhomorno nad človekom, polasča se ga nekaka melanholija... duh mu postaja otožen, delati se mu ne ljubi in pogrezne se v apatijo... V pisarniški sobi je bilo mračno in tiho, samo ura na steni je tikala monotonski in leno svoj tik-tak... Včas pa so se začuli iz sosedne sobe tihi koraki šefa ali pa njega — rahel kašelj...

Nepremično je sedel mladi mož pri mizi in oko mu je počivalo nad nedovršenimi akti...

Na okno so padale drobne deževne kapljice in motile tišino, ki je vladala v sobi... Oni pri mizi se je zdrznil, pogledal po sobi, potem pa se zopet zamislil...

«Nič, vse nič... dim... pena... megla», je mrmral sam pri sebi in nervozno bobnal po mizi z dolgim, koščenimi prsti...

«Čemu živim? Čemu trpim in se trudim?... Saj je vse nič, vse le pena! Kako življenje je to?

stopajo v boj le radi boja, ne pa z namenom, da bi se po boju dosegel pošten blagodejen in — potreben mir.

Da čujemo le, kako pravi »Rdeči prapor« že uvodoma, da bi svojim vernim sugeriral prepričanje, Bog si ga vedi kako zlobno da smo napadli spoštovano družbo sodrugov! Pravi: »Klerikalna »Edinost« se bavi zopet s socializmom in specialno s slovenskimi socialisti v Trstu in kakor bi človek rad mirno polemizoval in se varoval strasti: s svojim pisanjem razburja »Edinost« najhladnejšo kri in človek mora kar s silo brzdati pero, da ne piše z žolčem»

Ko je pravi sodrug prečital to le kratko in sumarično obsodbo na našo adresu, kako more drugače, nego preklinjati nas »klerikale« in vso krviželjno buržoazijo?!

Po tem citatu je že razvidno, da člankarju v »Rdečem Praporju« ni bil drug namen, nego da bi svojem sugeriral domnevanje, da smo kar s koli mahali po socialistih. Kajti to, kar nam odgovarja meritorično, je tako površno in prisiljeno, da se ne more vzdržati niti pred najhlahejo polemiko.

Na trditev n. pr., da ni res, da bi socialno vprašanje v Trstu imelo bistveno drugačen značaj nego ga ima n. pr. v Nemčiji, je odgovor jako lahek.

Jedro vprašanja samo na sebi—ako je morda se stališča teoretiškega socializma, — se morda res ne razlikuje, razlikujejo pa se **razmere**, s katerimi mora računati tudi socialist, ker se tudi socialističko gibanje ne more odtezati njih vplivu. Razlika v razmerah pa je gorostasna in sestoji v tem: da na Nemškem povspenjuje razvoj socializma, pri nas pa ga puščajo — v povojih!

In s tem ravno, da je »Rdeči Prapor« slep in gluha za to razliko, potrja le, da je vendar-le res, kar smo rekli in kar nam toliko zamerja: ali da ne pozna razmer tržaških, ali pa jih ne sme poznati, ker mu tega ne dovoljuje socialistička — šablona!

Da bi dokazal »Rdeči Prapor« naš namišljeni fanatizem, ki kliče celo policijo na pomoč, obsoja naše postopanje o vprašanju toliko imenovane plošče v spomin na shod županov. »Rdeči Prapor« si je zopet tu dovolil jedno svojih navadnih eskamotaz. Laž je, grda finesa, ki se jo poslužuje socialistički list, da bi vzbujal domnevanje, kakor da smo mi kakí podajači policije. Mi smo afera s ploščo sodili se svojega **narodnega** stališča, torej se stališča svojega programa. In s tega stališča ne moremo drugače, nego da obsojamo ta shod in tudi namen proslavljanja takega dogodka, ki ni bil drugega nego naklepanje krivice, krvavo žaljenje naše časti in našega prava ter krut atentat na ekzistenco našo na tej zemlji. Na rečenem shodu so nam klicali: Eos ejciamus foras! Ven jih vržemo! A mi naj bi se ne postavljali po robu takemu shodu in tudi namenu za proslavljanje takega shoda! Ako bi Slovenci poljubljali tako šibo, ne bi bili vredni, da živimo!

Naše postopanje je narekovano le po našem **narodnem** stališču. A če nam »sodrug« šteje to v greh, potem ne priznavajo drugzega, nego da so zgubili vsaki zmisel za narodno čast in vsako usmiljenje do rojakov svojih, trpečih toliko žaljenja in proganjanja. Tako obrambo, zahtevano po nagonu samoohrane, obsojajo sodrug, zajedno pa se zgražajo nad kakim slovenskim gostilničarjem, ako nima slovenskega napisa, in kakim Slovincem, ki je morda člen društva veteranov.

V velikem naj bi bili majhni, a v manjem veliki! Za nas so vsi napisi malenkostna stvar v primeri z zistemom krutega nadvladja italijanskega! Boj proti temu zistému nam je prva stvar, v tem boju ne poznamo obzirov. In ker socialni demokratje ne kažejo zmisla za pogubnost tega zistema in nam štejejo v zlo borbo proti temu zistému, nam potrjajo, da so se sami izključili iz okvirja narodne skupnosti.

Napad »Rdečega praporja« radi afere spominke plošče na nas je temperičnejši, ker smo ravno mi povdarjali, da je veto namestništva jedno onih palijativnih sredstev, ki ne koristijo nam in ne bole nasprotnika.

O policijskih odredbah pa smo dne 29. m. m. označili svoje stališče:

»Nikdar nismo bili prijatelji veksatoričnemu postopanju in nikdar nismo bili tega prepričanja,

da se na državnem pravnikištvu in na policiji vari lek za zdravljenje političkih in socialnih odnošajev. Na drugi strani pa nismo nikdar tajili potrebe take avtoritete, kajti je — kdo bi mogel tajiti to? — slučajev zastrupljenja krvi javnosti, ko mora vršiti svojo dolžnost: ali državni pravdnik ali pa policija«.

Da-li pa je ali ni postopanje italijanskih podanikov tako, da provzroča slučaj takega zastrupljenja, o tem puščamo, naj sodi naše ljudstvo. Isto slovensko ljudstvo naj sodi tudi med nami in socialisti: med nami, ki imamo usmiljenja najprej se svojem, in socialisti, ki kažejo usmiljenje do vsega sveta, samo do svoje krvi ne!

Politični pregled.

TRST, 4. aprila 1899.

K položaju. Jedno celo kraljestvo za jednega — moža! Ta vsklik zveni iz elegičnega uvodnega članka, ki ga je objavila »Neue Freie Presse« za Velikonoč. Vse je ukrenilo na najugodnejšo pot: potreba, da se država spravi z Nemci, je postala očevidna; celo inozemstvo — čitaj: nemško inozemstvo! — se je jelo zanimati za notranje dogodke v Avstriji, in sicer v zmislu, ugodnem za Nemce; odpor proti jezikovnim naredbam je napravil razpoko v večino; in tako je prišel psihologiški trenotek, da bi se vse obrnilo na bolje, ako bi Nemci imeli — jednega moža, ki bi imel bistri vid modrijana, navdušenje proroka, zgovornost patrijota, ako bi imeli voditelja, ki bi užival toliko ugleda, da bi mu zaupale vse stranke. Ali takega moža ga ni in ga ni! Zakaj je veliki trenotek — tako vsklika »Neue Freie Presse« — našel tak pritlikav rod, zakaj se nemške stranke tržejo med seboj v grdi zavisti?! Glave najboljih mož padajo pod sekiro te nezaupljivosti. Tudi ko bi zmagal radikalni program, tudi ko bi se vsi Nemci združili v boju proti vsemu, kar je v Avstriji, ali bi bilo kaj pridobljenega s tem? Tako vprašuje »Neue Freie Presse« vsa v skrbi. In potem modruje dalje, da to ne bi bilo dobro, ako bi Nemci vse pričakovali le od naklonjenosti vlad, ali tudi to ne, ako bi pričakovali rešitve le od razdevanja. Iskati da treba tretje poti. In ta bi bila, da si ustvarijo jasen program, ki jim pomore, da postane stranka, s katero bodo morale računati vse druge stranke. In vse to bi se doseglo, ako bi imeli Nemci le jednega — moža. To naj pomislijo tudi volilei — tako roti »Neue Freie Presse« končno — in pomislijo naj, kakih posledic donša politika slepega drvenja. Avstrijski Nemci imajo mnogo simpatij, zlasti v Nemčiji. Ali te simpatije bi zgubili, ako bi jim smeli reči, da so sami zakrivali svojo nesrečo.

Ali ni v tej jeremijadi izrečeno, kako zgrešena je bila vsa dosedanja politika Nemcev, v kateri je prednjačila prav ista »Neue Freie Presse«? Kesanje prihaja prepozno: Wolf in Schönerer ne dasta tako z lepa iz rok vajeti; nemške mase, v kolikor ne stoje v konservativnem taboru, so se preveč zagrizle v politiko anarhije, da bi se hotele pokoriti avtoriteti, po kateri toli milo vzdihuje glavno glasilo nemške opozicije.

Proč od Rima! Dan 1. aprila — Bismarckev dan — je bil določen v to, da donese strašen udarec za katoliško cerkev. Dne 1. aprila je imelo prestopiti prvih 10.000 duš v »nemško« cerkev protestantovsko. Vsa agitacija se je je vršila tako hrupno, da so mnogi res vrjeli v prihod teh velikih dogodkov. No, gore so rodile in rodile so — drobno miško. Celu v volilnih okrajih Schönererja in Wolfa so misijonarji protestantizma napravili temeljit fiaseo. V srditem Hebu, kjer je kult Schönererjev prispel do najviše točke, je prestopilo celih 11 oseb. Jednak neuspeh je v okraji Wolfovem. Katoliška cerkev je prebila vse drugačnih viharjev, da bi se jej bilo bati takih — prismodarij.

Deželni zbor Istrski. »Information« piše: Vlada se ni dala odvrniti od tega, da je deželni zbor istrski sklicala v Koper. Zadnje zasedanje se je vršilo, kakor znano, v Pulju, ker v Poreču niso bili hrvatski in slovenski poslanci varni na življenje in zdravje. Izključeno je bilo torej, da bi se deželni zbor sklical zopet v Poreč; da bi se pa zopet sklical v Pulj, se ni videlo umestno vladnim krogom menda iz praktičnih razlogov. V Rovinju ki je najvažnejše tržišče v mejni grofiji, bi se naj-

brže pojavljale iste prikazni, kakor v Poreču, in tako so se odločili slednjič za Koper. Od italijanske strani so se uprizorile proti temu raznovrstne demonstracije, ki so se, to se umeje, toplo podpirale od levičarsko liberalne strani; govorilo se je o kršenju ustave itd. itd. Vse to pa so le prazni prigovori. §. 9 deželnega reda pravi izrecno, da se deželni zbor po jedenkrat na leto sklicuje v Poreču — če ni cesar ukrenil kak o drugače«. Ta pot pa se je cesar po nasvetu svojih odgovornih ministrov poslužil te svoje pravice, da je ukrenil drugače, in to je strogo konstitucionalno. Tudi vlada je imela to pot enkrat toliko srčnosti, da je ostala trdna nasproti teroristiškemu in protistav-nemu kričanju »italianissimov«.

Mi smo že povedali svoje menenje o tem ukrepu vlade. Nam se vidi ta korak vlade — korak nazaj. V toliko je morda res, da se vlada ni dala prestrašiti, v kolikor ni ugodila zahtevi Italijanov po sklicanju deželnega zbora v Poreč; ali za nas je važnejše to-le vprašanje, da-li je s tem storil korak do saniranja kričečih odnošajev v deželnem zboru?! A v tem vprašanju je jedro stvari. No, sedaj pa roko na sree, slavni vladni možje: ali je le jeden sam med vami, ki bi si domišljali, da bo v Kopru manje krivice, nego je bilo v Poreču?! Trdnost vlade je bila bolj na formalno stran, v stvari sami so laška gospoda ostali v sedlu.

Tirolski deželni zbor se snide dne 11. t. m. in bo zboroval bržkone brez Italijanov, kar znači, da poganjanja niso dosegla pričakovane uspeha. Vendar pa povdarja laška glasila tirolska isto menenje, katero smo povdarjali tudi mi nedavno temu, namreč, da so Italijani mnogo pridobili že s tem, da so se jeli zaresno pogajati ž njimi, kar jim vtrja uverjenje, da končno vendar dosežejo svoj cilj.

Deželni glavar za Goriško še ni imenovan, da-si je sestanek deželnega zbora že predurmi. To zavlačevanje in eincanje je najbolji dokaz o zadregi, v kateri se nahaja vlada. No, dolgo ne bo mogla več eincati. Kakor jej je težko, trenotek je že tu, ko se mora odločiti.

Domače vesti.

Obletnico otvorjenja naše tiskarne smo slavili dne 2. t. m. In že to prvo leto je — hvala Bogu! — podrlu vse pomisleke neumrljivega rodu pesimistov. Da-si je bilo v tem prvem letu prebiti raznih težav in »otroških boleznij«, neizogibno spojenih z vsakim takim novim podjetjem, moremo že letos zaznamovati razmerno dober uspeh, ki je tolik, da je ugoden nadaljnji razvoj zagotovljen. List naš je dobil v lastni tiskarni trdno in zanesljivo podlago. A onemu, ki vé, kaj je primerno novinarsko zastopstvo sleherni stranki in slehernemu narodu, ne treba praviti, kolik korak naprej značita lastna tiskarna in od iste podprto glasilo, sosebno v razmerah, v kakršnjih živimo mi tu v Trstu, kjer je došlo do velikanske moči baš ono nasprotno novinstvo, ki presretno, preračunamo in z infernalno zlobnostjo zastruplja vse duševno življenje mej sodeželani druge narodnosti, in ki ima svoj glavni in prvi namen v tem, da vzbuja sovražstvo do naše narodnosti in razpalja vse zle nagone med svojimi čitatelji. Brez dobro situiranega glasila, ki s pošteno besedo paralizuje delovanje nasprotnikov in svari pred strupom grdih izglede, delujočih na ljudstvo od vseh strani, brez glasila, ki zavrača zlobne napade, bilo bi naše ljudstvo izgubljeno: zgrnili bi se tudi nad njim valovi demoralizacije, duševne in političke.

Zato se danes hvaležno spominjamo onih mož, ki so z rodoljubno požrtvovalnostjo dali potrebnih sredstev, da se je moglo ustanoviti to prepotrebno in važno podjetje; a spominjamo se hvaležno tudi vsega občinstva našega in našega vrlega delavskega stanu še posebej, ki nam je stalo zvesto ob strani in kateremu se je zahvaliti, da se boljša položnje našemu listu, če tudi polagoma, ali vendar stalno in dosledno. In tak razvoj je pravi, ker je naraven.

Tej zahvali vsem podpirateljem in somišljenikom našim dodajemo danes iskreno prošnjo do njih, da bi se to prisrčno razmerje mej njimi in nami ne le ohranilo, ampak da bi se razvijalo in uvrščalo dalje, v namen, ki je gotovo nam vsem pred očmi: da v zloženem trudu in po skupnih žrtvah

priporimo boljše dni našemu milemu rodu na tržaškem ozemlju.

† **Nadvojvoda Ernest.** Danes opoldne je umrl v Arco na Tirolskem Nj. cesarska in kraljeva visokost nadvojvoda Ernest. Pokojni nadvojvoda se je poročil dne 8. avgusta 1824. Izšel iz šole nepozabnega Radekega udeležil se je bojov 1. 1848., 1849., 1859 in 1866. Njegovo zadnje vojaško službovanje je bilo kakor zapovedujočega generala v Gradcu.

Velikonočni prazniki. V petek in tudi še v soboto predpoludne je bilo vreme jako dvomljivo, tako, da se je bilo bati slabega za velikonočne praznike. No, vreme se je ohranilo dobro oba praznika, zlasti pa smo imeli včeraj diven spomladanski dan. Vse je drvelo v okolico. Vozi Tramvaja so bili natlačeni, a na tisoče ljudi je oba popoldne romalo — z culicami z božjim blagoslovom v rokah — je romalo tja ven med sicer toli sovražljene „ščave“. Bilo je, kakor da se vrši splošno izseljevanje iz mesta. Ume se torej, da je bilo jako živahno po vsej okolici. Nič jim ne pomaga: ako se hočejo porazveseliti v božji naravi, ako se hočejo navžiti svežega zraka in — dobrega vina, s kratka: ako hočejo storiti korak z mesta, morajo stopiti na naša slovenska tla med naše slovensko ljudstvo. In naši jim ne odrekaajo gostoljubnosti, ako se le vedejo pošteno. Tako je bilo tudi te praznike. Vzlie toliki množici meščanov, ki je rajala in se veselila po okolici, ni čuti od nikjer, da bi se bila dogodila kaka nepravilica. Nič jim ne pomaga: naj se nas le branijo, naj nas le pode iz dežele, naj le zanikujejo našo ekzistenco in naše pravo na tej zemlji: mi smo vendar tu in oni morajo živeti — z nami in *poleg nas!*

Velikonočna razmišljanja slovenskih listov se združujejo letos po velikem delu v harmonične akorde. Dva momenta sta, ki jasno zvenita iz letošnjih velikonočnih razmišljanj: dejstvo, da nam je položnje tužno kakor je bilo, ker je srditost nasprotnikov in brezbriznost vladnih krogov do nas nezmanjšana; a drugo bi bilo, da se vzlie neugodnemu položnju vendar-le dvigamo iz sebe in da smo storili letos vendar-le korak do svojega vstajenja. Vendar povdarjajo »Novice«, da si Slovenci še vedno veliko premalo prizadevamo, da bi povspestili in olajšali zmago pravičnosti, in potem nadaljujejo: Star pregovor uči: Pomagaj si sam, in Bog ti pomore. Sami se moramo truditi in sicer z naporom vseh duševnih in materialnih svojih sil, da zmaga pravičnost, storiti moramo v to stokrat več, nego storimo sedaj, sicer je vse izgubljeno.

V to je potrebno mej drugim tudi to, da se ublaže strankarska nasprotja. Razdelitev na stranke ni nesreča, samo da so stranke rodoljubne. Vsi ljudje nimajo enakih korakov. Samo da hodimo vsi Slovenci v jedni in isti smeri. Bodimo strankarji, ali ljubimo svojo domovino in svoj narod bolj, nego sovražimo nasprotno stranko. Malo nas je in zato se drug od drugega ne smemo preveč oddaljiti. Naj bi za vse slovenske stranke veljale vedno stare a resnične besede Voltairejeve: Istina je, da imamo dve stranki, ki sta med seboj v vednem boju, toda ti stranki se združita takoj, čim bi trebulo vzeti v roke orožje za obrambo domovine. Tu bodi stranka nad stranko, da se ne izgubi najmanjše pravo demovine. Stranki se sovražita, obe pa ljubita z vso gorečnostjo svoj narod.

Samo tako moremo zmagati. V prizadevanjih za rešitev svoje narodnosti smo osamljeni. Od vseh strani nas obdajajo življi, ki preže na našo narodno smrt, le-to pa nas ne sme poditi v močvirje pesimizma, nego nas navdajati s posebno energijo.

Očitanje, ki je zlobno in bedasto. »Piccolo« nam očita v poznani zlobnosti svoji, da so Hrvatje gnali pokojnega Andrejeiča v smrt. Čes: da so ga preganjali in mu s pretilnimi pismi grozili. In to da mu je tako zagrenilo življenje. Grda čifutska pokveka z lesnega trga! Nam ni ničesar znano o takih pretilnih pismih in tudi »Piccolo« ni priobčil nobenega takega pisma, kar bi bil gotovo storil, ako bi je le imel. Sploh ni bil pokojni Andrejeič iz takega mehkega lesu, da bi se ustrašil kake grožnje ali kakega pretilnega pisma. Pokojnik je bil mož brezobzirnega boja, kar je pokazal tudi duhovniku celó tedaj, ko je isti nosil sv. popotnico. In vrhu vsega je imel pokojnik mogočnih zaščitnikov. Po teh dejstvih že je

razvidno, da je očitanje, da je naša stranka poglala Andrejeiča v smrt, toliko zlobno, kolikor bedasto.

Iz kratka: pokojnik je bil skrajno bojevite naravi, kateremu je bila borba proti naši stranki — pravi element. Take naravi ne morejo porušiti kaka namišljena grozilna pisma, marveč so morali vse drugačni razlogi potisniti možu nož v roke — kateri? to pa je nam za sedaj zaprta knjiga.

Mi smo o smrti Andrejeiča poročali tako obzirno, da večja obzirnost sploh ni možna do takega nasprotnika, kakoršen je bil pokojnik. Ali na tako perfidijo ne moremo molčati; s takimi očitanji nas prijatelji pokojnikovi uprav silijo, da moramo govoriti in da nam ni možno ravnati se po reku: de mortuis nil nisi bene. Ravno oni, ki so bili prijatelji pokojniku, bi morali imeti sedaj vsaj toliko pijetete do njega, da bi nam, ki nam je bil sovražnik, omogočali, da spustimo na ta dogodek plašč krščanskega pozabljanja. To bi bili dolžni pokojniku in tudi njegovi rodbini.

Zavod sv. Nikolaja posluje komaj 5 mesecev, a že je vsprejel pod svojo streho 139, reči sto in devetindeset slovenskih deklet. Da je bil zavod potreben in da deluje uspešno, dokazuje že to, da se dekleta o vsaki sili in potrebi iz lastnega nagiba zatekajo v zavetišče, kjer dobivajo navodila, kako se jim je ravnati. Tu sem se zatekajo kakor hčerke k svoji materi, a se potem ujunačene zopet vračajo s prepričanjem, da narod čuva nad njimi kakor mati nad svojim otrokom. Ako bi vsi naši Slovenci dobro poznali namen in pomen društva, postal bi zavod sv. Nikolaja jedna najboljših trdnjav naših. Naša ženska mladina, živeča daleč proč od svojcev, bi se v večji meri nahajala v tem zavodu svoj drugi dom. Zavod bi pomagal vzgajati ozitoma ohranjevati deklet, zvestih svojim staršem in svojemu rodu in pravih bodočih — mater!

Ustvarili smo našim mladenkam to zavetišče. A to ne zadošča, ustvariti jim moramo tudi — *gospodinsko šolo*, kjer naj bi se učile, česar treba ženska kakor gospodinja. Ta srečna misel pa se ne da izvršiti, ako ne bo večje podpore od strani županstev. Naši posamični rodoljubi so preobloženi z narodnim davkom in mi ne smemo preveč izkoristiti njih požrtvovalnost. Ali česar ne morejo posamičniki, zgodilo bi se lahko po sodelovanju naših občin. *Iz Štajerske je bilo do sedaj največ deklet*, katerim je pomagal naš zavod, a ravno od tam se dosedaj ni odzvala niti jedna občina. Na Goriškem se je odzval jedini Bovec in vendar je tudi od tam našlo mnogo deklet zavetja v našem zavodu.

Tu se kaže res malomarnost in nečuvstva brezbriznost za moralno blaginjo našega ženskega spola. Slavnim županstvom bi pač povedali še nekaj. V našem zavodu smo oskrbovali tudi *bolnih deklet*, katera bi bila morala v bolnišnico, vsled česar bi imele občine pisarij, sitnosti in v marsikaterih slučajih tudi *denarne škode*. Vse to jim je društvo prihranilo. — Pomisliti treba, da dekleta prihajajo v zavetišče brez vsacega sredstva. Kaj bi bilo lahko iz njih, ako bi ne našle takega zavetja!! Kako lahko bi propadle dušno in telesno!

Pa tudi do zavednih rodoljubkinj po deželi se moramo obrniti. One bi lahko uplivale na premožnejše kroge ter pripomogle zavodu do marsikaterih pomoči.

Milo je človeku pri sreči, ako je v nedeljo popoldne došel v prostore društva in vidi tu natlačeno naših varovank. Tu jih je iz različnih krajev, tu se sestrijo devotke iz Štajerske, Kranjske, Koroške, Primorske, Hrvatske itd. Vse žive v ljubezni in vzajemnosti. Tu vidiš hčerko nižjega uradnika, ki prijazno občuje s priprostim dekletom: v slogi žive in razlika stanu ne dela nikake pregrade med njima.

In koliko dela nas čaka še, predno nam bode možno povzdigniti zavod na višino njega naloge!

Slavne občine in dragi slovenski imovniki: ganite se in storite, kar morete in kar vam je dolžnost, da obvarujemo propada v naše mesto prihajajočo mladino, ki je kri naše krvi!

Darinka.

Iz Barke nam pišejo: V našem okraju jako priljubljen učitelj Radivoj Černe, dosedaj nameščen v Barki, je premeščen v Tomaj. Težko smo se ločili od njega, kajti jako priljubljen nam je bil zbog svoje mirne naravi in poštenega značaja. Na njega mesto je došel g. Ludovik Ulčar. Tudi ta

gospod je že takoj o dohodu svojem napravil najboljši utis na nas. Čujemo, da je spreten orgljavaec in pevec. Imel bi torej tu obilo hvaležnega dela, kajti imamo dokaj pevskih društev, ki bi se dala izvežbati.

Obema imenovanima gospodoma učiteljima želimo vse dobro in mnogo uspehov v izvrševanju njih poklica v blagor našega ljudstva.

Štajerske novice. Železnico Grobelno-Krapina pričenejo najbrže kmalo graditi. — Na občinskih volitvah v Kozjem so dne 20. t. m. Slovenci sijajno zmagali v vseh treh volilnih razredih. — Celjski Nemei hočejo kupovati samo od svojih pristašev. To bodi miglej Slovencev, da storijo isto in kupujejo samo od Slovencev. Čim se zgodi to, odklenka hitro celjskim rogoviljezem. — Dne 25. m. m. je v Gaberju pri Celji padel hišni posestnik in gostilničar Fr. Svetl tako nesrečno, da si je prebil čepinjo in je umrl kmalo potem. Zvečer istega dne se je v Celji zadavil s kosom mesa zasebnik Fran Grossauer. — V Bučevcih na Murskem polju snujejo za tamošnje občine gospodarsko zadrugo. Jednako zadrugo so ustanovili tudi v Cvenu pri Ljutomeru. — Grajsčino na Muti je kupila pod jako vgodnimi pogoji družba sv. Cirila in Metoda, da se napravi tam trdnjava proti potujčevanju Slovencev. Naj bi ta namera obrodila obilo sadu!

Dijaška kuhinja. Po novem letu darovali: Pokojni župnik Ivan Černe 5 gld., g. profesor Jesenko za prvi semester 10 gld., veselica v Nabrežini na »Silvestrov večer« 6 gld., g. Janez Žvogelj c. kr. davkar 2 gld., g. Štefan Jenko in g. Ivan Pogorelec po 50 nvč., g. profesor J. Gomilšak 5 kron, N. N. 10 gld., g. dekan Rogač 1 gld., g. M. Lah 4 gld., gospa Neža Pirjevec 3 krone, g. župnik Narobe 3 gld., gospa Dragovina 5 gld., gospa Vittoris 5 gld., g. poslanec Vatovec 10 gld.

Presrečna hvala vsem p. n. dobrotnikom.

Priporočamo pa dijaško kuhinjo tudi drugim rodoljubom, ker dijakov je mnogo, ki obiskujejo dijaško kuhinjo, ostalega denarja pa nič več.

J. Wardo.

Razpisana štipendija. Z začetkom II. tečaja šolskega leta 1898—1899. se oddata dva državna štipendija, vsaki letnih 200 gold. Do teh štipendijev imajo pravico mladeniči s kvarnerskih otokov, obiskujoči kakov državni gimnazij, zlasti oni v Pulju.

Okrajna bolniška blagajna. V minolem tednu je bilo priglasihih 320 slučajev bolezni, ozdravljenimi pa je bilo proglašanih 372 bolnikov. V zdravljenju jih je ostalo 816. Od teh si je 124 ponesrečilo na delu. V 131 slučajih so se bolniki pregrešili proti odredbam zdravnikov. Podpore se je izplačalo v minolem tednu 9150 kron 88 stotink.

Neumna šala s hudimi posledicami. V mehaniški delavnici v Idriji je dne 29. marca delalo več ključarjev. Eden teh, Josip Tavčar, je stopil k svojemu tovarišu Josipu Kolenacu in se

Zaloga in tovarna

pohištva vsake vrste

od

Alessandro Levi Minzi v Trstu.

Piazza Rosario žtev. 2.

(šolsko poslopije).

Bogat izbor v tapetarijah, zrealih in slikah. Ilustriran cenik gratis in franko vsakemu na zahtevo.

Cene brez konkurence.

Predmeti postavijo se na brod ali železnico, brez da bi se za to kaj zaračunalo.

Velika zaloga

solidnega pohištva in tapecarij

od

Viljelma Dalla Torre v Trstu

Trg S. Giovanni hiš. šte. 5 (hiša Diana).

Absolutno konkurenčne cene.

Moje pohištvo donese srečo!

prišel pogovarjati z njim. Pri tem si je našel svojo pipo. Tu je opazil, da je Kolenee oblit z neko tekočino, na kar mu je rekel v šali: »Poskusimo, da-li bo gorelo.« O tem je pritaknil gorečo žepenko k obleki Kolenee, na kar je prišla ista takoj goreti. Prihiti so sicer drugi delavci in pogasili ogenj, toda vzlic temu se je Kolenee hudo opeknel na prsih in rokah.

Umorstvo. Minolo noč je 44-letni težak Matvez Sankolič iz Topolovec, občina Oprtaj umoril svojo lastno ženo. Zabol jo je z nožem. Sankolič je stanoval v ulici Tesa št. 9, žena njegova pa je živela ločena od njega. Včeraj je dosla k njemu in zdelo se je, kakor da sta se spravila. Po noči pa se je dogodil ta strašen zločin. Kako? se ni pojasnjeno. Sankolič se je danes zjutraj sam prijavil oblasti.

Drobne vesti. Neka 22letna Tončka se je bila sprla minolo soboto z svojo lastno materjo. In kakor smo že mi otroci stoletja nervoznosti in naglih činov, sklenila je tudi Tončka, da nemudoma izvede skrajno posledico iz tega nesoglasja z materjo — umreti je hotela! Tako je zagrozila. Pa tudi mati ni držala križem rok: hitro je poslala po pomoč na rešilno postajo dobrotnega g. Trevesa, kamor so jo odvedli, kjer se je Tončki kmalu pomirila kri toliko, da je došla do prav pametnega sklepa: vrnila se je domov in se spravila z svojo materjo.

Vse kaže, da bomo morali otvoriti novo rubriko v tem listu: o paglaveih, ki devljejo svoje prste — v tuje žepe. Neka deklica je šla po ulici Piccolomini. Ne da bila opazila, približal se jej je eden dečakov iz tiste slavne mularije tržaške in jej je izvadil iz žepa — kolika spretnost za tako dobo! — desetak! No, deklica res ni opazila drznega početja, ali od blizu tam na strani je opazilo, česar ni opazila deklica: bistro oko javnega reda. 13letnega paglavea, sina poštenega očeta, so odveli na komisarijat in potem v zapore v ulico Tigor. — Pa tudi raznih drugih oseb so zaprli te dni, ker so segali v tuje žepe.

36-letni težak M. B., bivajoči v ulici Giuliani, se je hotel obesiti na klin na vratih svoje spalne osebe. V svojem natezanju, da bi mu pas dovolj trdno objel vrat, pa je bil malec preglašen, tako, da ga je čula njegova mati, ki je, prihitivša, preprečila nakano mladega moža. Pravijo, da je M. B. hudo bolan na živčevju in da je že enkrat poskušal usmrtiti se.

Slabo se jim je izplačal trud — onim tatovom namreč, ki so udrli v zalogo mesarske zadruge Fabris, v ulici Chiozza. Srečno so dospeli v magazin, srečno so zvrnili blagajno na dve mrtvi teleti, srečno so napravili v zadnjo steno blagajne toliko luknjo, da je mogla človeška roka lepo skozi — zastonj, kajti v blagajni je bilo le par goldinarjev drobiža in še ta je pal na dno, ko so prevračali blagajno, tako, da ga niso mogli doseči. Po takem neuspahu so se tatovi umaknili po poti, od koder so prišli, pustivši na lieu mesta raznega »orodja« svojega.

Včeraj so našli na morju (v miljskem zalivu) mrtvo možko truplo. Ker je bilo truplo že močno segnito, sodijo, da je od enega one nesrečne petorice, ki so nedavno ponesrečili v viharju, ki jih je bil zalotil v istem zalivu. Tako sodijo, vendar pa niso mogli konstatovati identitete trupla.

Roko v roko sta stala in občudovala vse lepe stvari raznih tingl-tangljev na fondo Ralli. On mlad in ona mlada. Ali kakor so že čudna pota — ljubezni, zgodilo se je, da je on hkratu začel mahati po njej. Njega so redarji odveli na inspektorat v ulici Chiozza, ona pa je odšla — nevemo kam.

Ob toliki množini stvari za zob in grlo je bilo seveda te dni vse polno več ali manj resnih spopadov, katerih vseh ne bi mogli beležiti tu.

Kužne bolezni na Primorskem. Po uradnem poročilu vladajo sedaj živalske kužne bolezni v naslednjih krajih: Garje v Dreženi, okraj Tolmin; rudeča bolezen v Sanvincenti, okraj Pulj ter v Lovrani in v Monščenicah, okraj Volosko; svinjska kuga v Vižinadi, okraj Poreč.

Loterijske številke, izžrebrane dne 1. t. m:

Dunaj	68	86	8	84	81
Gradece	83	62	58	69	46

Različne vesti.

Nezgodí na želznici. Poseben vlak, ki je odšel minole nedelje zvečer iz Prage, je trčil skupaj z nekim tovornim vlakom. Ob trčenju sta bili poškodovani obe lokomotivi. Istotako sta bila poškodovana po dva vagona od vsakega vlaka. Jeden sprevodnik in jeden kurjačev sta lahko poškodovana. Nekaj opraskana je bila tudi neka deklica.

Istotako v nedeljo zvečer je na postaji Penzing pri Dunaju jel goreti eden vagonov za konje. Nekaj konj se je zadušilo, druge so rešili, toda močno poškodovane.

General konjice zblaznel. Na vojaški reviji min. nedelje se je dogodil v Pragi mučen prizor, ki je napravil bolesten utis na vse vojaštvo. General konjice, grof Grünne, je kar hkratu začel počenjati raznih neumnih stvari. Mnogim vojakom je podajal roko, povpraševal jih, h kateremu polku da pripadajo, potem je objel kapelnika godbe. Le z velikim naporom so spravili generala na voz, v katerem so ga odpeljali domov. Zdravniki so izjavili, da je general težko obolel na umu.

Šopki o. Stanislava Škrabca.

(Dalje.)

Take so evetice — na kakih pet štantov v kozleu jih je — iz katerih o. Stanislav dela tako lepe »pušlece«, da se slovenska slovnica res lahko čuti kakor »klin v maslu«. To je torej tista »prava slovenščina«, katero mi priporoča o. Stanislav!

Ni se torej čuditi, da je naš slavn »gramatej«, uvidevši moj stavek: »Zložili smo si ga (bodočnik) onimi sredstvi, ki smo jih imeli...« od radosti poskočil in pobedonosno vsklikol: »Sredstvo, mase, ali res, Martin Matvejevič?! No, no, Fingerfertigkeit, keine Hexerei!«

Kaka sestra tretjega reda, ko zagleda te radostne besede v »Cvetji« (12 zv. XVI. teč., 1. str.), v svoji naivnosti zares pomisli, da besedi: »onimi sredstvi« — neoprovržno dokazuje, da jaz ne znam, kakega spola je »sredstvo«. To je pač res »Fingerfertigkeit — keine Hexerei«, ki blesteče pokazuje, učeno in npravnstveno ceno vsega drugega, kar je naverženo v dveh tečajih »Cvetja« o bomkanji, bomkofobih itd. itd.

Zanimivo bi bilo vendar vedeti, kako se v orodniku množine razločijo moški samostalniki od srednjih? Povejte nam vendar, Reverende, nam, ki nam očitata, da »prave slovenščine« ne znamo.

Karakteristično je tudi zajavljenje o. Stanislava, da bode le takrat verojel, da so tiskovne pomote »nevarni« nam. »nevarni« itd. res tiskovne pomote, kadar se mu pokaže moj rokopis, ki je bil (več ko osem mesecev pred tem!) v uredništvu »Edinosti«, kjer se rokopisi, kakor v vsakem drugem uredništvu, takoj uničujejo. Sicer bi pa tudi rokopis človeku, ki s tako pokojnim srecem natoleuje in kleveče, ničesa ne dokazal.

Jaz, in parenthesi, tudi nekoliko vem, kake morejo biti tiskovne pomote, kajti pod mojim korekturnim peresom je nekdaž prošlo najmanj 600 listov »Slov. Naroda«, Krsnikov roman »Na Žerinjah«, Jurčičev »Dr. Zober« in še cela kopica drugih knjžije.

Nameni, ki jih je gojil o. Stanislav, ko je »bil boj bez upa zmage«, so tako jasni in očevidni, da je čisto odveč priznanje njegovo v začetku prve platnice »Cvetja« 12 zv. XVI. teč., kjer se je govečemu zaščitniku bomkanja tako inak stvorilo, da me ni — »prevaril«!!

Nadejam se, da tudi nikogar drugega »prevaril« ni, razen onih, ki v tem učenjaku vidijo vir neoprovržne resnice in bezpogojne »nepogrešivosti«. (Pride še.)

Brzjavna in telefonična poročila.

(Zadnje vesti.)

Pariz 4. »Figaro« nadaljuje s priobčevanjem izjav pri o. aféri Dreyfus. Iste so deloma ugodne, deloma neugodne za židovskega kapitana.

M. Aite

(prej Aite & Zadnik)
Via Nuova ogel ulice S. Lazzaro.

Razprodaja vse
blago v zalogi po
znižanih cenah.

„Hotel Nazionale“

v Trstu, Via Vienna št. 4

nahaja se v bližini kolodvora južne železnice pristanišč, poštne in brzojavnega urada ter je popolnoma obnovljen. Sobe elegantne vse v I. nadstr.

Cena od 60 novč. naprej.

V pritičju nahaja se tudi »Restaurant Nazionale« elegantno opremljen, preskrbljen vedno in ob vsakej uri z gorkimi in mrzlimi jedili. Toči se: fino plzensko pivo in Culmbach-ovo črno pivo, najbolje dalmatinsko »Apolo d Lissa« in istrsko vino ter razna vina v hoteljkih, vse po zmernih cenah.

Lastnik je slovan-dalmatinec. Govori se slovenski in hrvatski.

Naslanja se na geslo: »Svoji k svojim« priporoča se slavnemu občinstvu slovenskemu in hrvatskemu za obilen obisk

Josip Serdarović,
lastnik.

Pomladansko zdravljenje.

ZDRAVLJENJE KRVÍ

Čaj »Tisočerni evet« (Milleflori).

Čisti kri ter je izvrstno sredstvo proti onim slučajem, če peče v želodcu, kakor proti slabemu prebavljanju in hemoroidam. — Jeden omot za ozdravljenje stane 50 nvč. ter se dobiva v odlikovani lekarni PRAXMARER »Ai due Mori« v TRSTU, veliki trg.

Tudi za 55 nvč. v markah dopošlje se franko.

Kolesar, a ne prodajalec naj sodi o kolesu

Kdor želi omisliti si v resnici

➡ kolo najboljše vrste ➡
od sloveče avstrijske znamke

„Styria“ in „Styria“ original

— naj se obrne do —

L. Colobig v Trstu,

Via del Torrente števil. 10.

Jedini in glavni zastopnik za:

Trst, Primorsko in Dalmacijo.

ZALOGA POHIŠTVA IN OGLEDAL

Rafaela Italia

TRST — Via Malcanton št. 1 — TRST

Zaloga pohištva za jedilnice, spalnice in sprejemnice, žimnice in peresnice, ogledal in železnih blagaj, po cenah, da se ni bati konkurence.

„AGRICOL“

Patent T. 49/1008.

Privilegovano mehko kalijsko milo za uničevanje mrčesov

raztopljivo v mrzli vodi, v raznih krajih Trentina, Istre, Goriške in pri tuk. poljedelski družbi izkušeno kot uspesno sredstvo z zatiranje vsek parasi-karnih in kriptogamičnih bolezni in žuželk v obče ki okužujejo trte, sadna drevesa in zelenjad.

Navodilo, kako rabiti »Agricol«, na željo poštne prosto.

Milarnica

F. Fenderl i dr. v Trstu.

Zastop in zaloga na Goriškem pri gosp. Frideriku Primas-u v Gorici, Veliki trg 16, na dvorišču.

URAR

sposoben v popravljanju vsakovrstnih ur, se priporoča sl. slovanskemu občinstvu Trsta in okolice.

Friderik Colja,
raznašalec »Edinosti« in vratar,
Via Solitario št. 8.